

[Arnfast]

turlivet. Jeg vil også understrege dette, ikke mindst når talen falder på teaterkulturen. Som jeg sagde før: vi skal ikke være overdommere. Men publikum er dommere i det spørgsmål. Det er ikke vanskeligt at etablere en teatergruppe i dag, det er tilsyneladende heller ikke vanskeligt at få støtte, og kan der ikke samles publikum, kan man etablere sig som opsøgende teater. Så er det heller ikke så svært at få en skole til at afsætte et par timer. Først for sent opdager man på skolen, at der ikke bliver åbnet for en kunstnerisk oplevelse, men for store postulater skåret ud i firkantede klodser. Så rygtes det, der kommer afbud, og teatergruppen lukker med stort underskud. Midlet imod sådan noget er egen kvalitetskrav. Vi må sikre, at det er kvalitet, som tilbydes.

Vi mener, at en af måderne, man kan stramme disse kriterier på, er ved at udvide de bestemmende myndigheders kreds, således at der kommer mere bredde, gerne gennem øget repræsentation for brugerne. På den måde kan der komme mere forbindelse mellem efterspørgsel og tilbud. Og det største mål for en kulturminister må vel være stor efterspørgsel.

Et af de steder, hvor der er stor tilstrømning, er jo inden for sporten, men det vil min partifælle hr. Lindinger komme ind på.

Lindinger (CD):

Når ministeren for kulturelle anliggender i sin redegørelse fastslår, at det er regeringens opfattelse, at kulturpolitikken i Danmark overalt skal respektere og forsvare ytringsfriheden, at den skal sikre, at retten til frit at udtrykke sig ikke bliver en formalitet, men får reel betydning, og at dette også skal være gældende for mindretal, der går ind for andre kulturformer end de sædvanlige, så de kan udvikle sig på lige fod med andre, så må man erklære sig tilfreds hermed.

Generelt kan man vel nok i Danmark glæde sig over det meget høje stade, kulturen har. Det er imidlertid måske ikke helt ved siden af at prøve at se lidt på, hvordan samfundet i Danmark og også i andre lande vil udvikle sig i fremtiden. Vi kan jo nu konstatere, at dygtige og begavede mennesker med opfindertalent kan opfinde edb og masser af andre typer maskiner, hvor man kan stå og tale ind og få en avis ud, bogstavelig talt, på

baggrund af det, man står og siger. Når sådanne opfindelser kan gøres, så er der ingen tvivl om, at få mennesker bliver i stand til at gøre millioner af mennesker arbejdsløse. Derfor er den tid nok forbi, hvor man skal tale om beskæftigelses- og arbejdstider af den størrelsesorden, som vi har kendt indtil dato.

Vi har også i dette samfund set arbejdstiden gå ned fra århundredskiftet, hvor man måtte arbejde både lørdag og søndag, til 40 timer pr. uge, og jeg er helt overbevist om, at det ikke kan vare så længe, inden vi skal ned på 36 timer, og vi skal sikkert meget længere ned. Jeg kan forestille mig et samfund, der efterhånden udvikler sig sådan, at reelt arbejde mere og mere bliver overtaget af maskinerne, og så når vi måske helt ned på nogle få timers arbejde om ugen. Da det ikke er min opfattelse, at menneskene skal gøre sig til slaver af maskinerne, men omvendt at maskinerne kan arbejde for menneskene, så gælder det naturligvis om, at erhvervenes konkurrenceevne o. lign. ikke ændres ved dette faktum.

Derimod sker der noget, som er uhyre vigtigt, og det er, at folk får meget, meget mere fritid. Denne fritid gør man for lidt for at organisere. Det er med al respekt for kulturministeren ikke tilstrækkeligt for undertegnede, at han også får tillagt titel af sportsminister. Det er efter min mening meget, meget nødvendigt i det samfund, som Danmark udvikler sig til – sammen med mange andre lande – at blive i fremtiden, at der gøres noget virkelig effektivt for, at folks såkaldte fritid – jeg kalder det den påtvungne fritid – bliver organiseret på en sådan måde, at den også bliver lidt mere spændende. Mao vidste udmærket godt, hvad han gjorde, han var ikke særlig dum, og han vidste udmærket godt, hvad han gjorde, da han lavede kulturrevolution, således at en generation, der ikke har oplevet spændingen ved krigen, også fik noget spænding i deres tilværelse. I stedet for at have de unge mennesker færende rundt og slå på hinanden med cykelkæder og skyde hinanden på restauranter, så ville det nok være væsentligt bedre, hvis vi kunne medvirke til at gøre deres tilværelse noget mere spændende.

Det kan vi bl. a. gøre ved konkurrence-sport. Jeg har ikke så meget imod konkurrenceprincippet, ej heller i skoler, men jeg har